

Societat | | Actualitzat el 16/12/2020 a les 18:48

«Enguany més que anar a veure Pedra i Sang, serà una mostra de suport a l'espectacle»

La directora de teatre Dolors Vilarasau relata la trajectòria d'èxit de l'obra i els efectes de la pandèmia al sector cultural

Dolors Vilarasau, directora teatral | Roger Navarro

Dolors Vilarasau torna al Teatre-Auditori per la 20a edició del tradicional espectacle nadalenc *Pedra i Sang* (<https://www.naciodigital.cat/santcugat/noticia/4582/pedra-sang-diferent-covid-obliga-traslladar-obra-monestir-al-teatre-auditori>) que cada any compta amb més devots. L'obra, de fortes arrels santcugatènques, es representa habitualment a la Sala Capitular del Monestir però enguany, a causa del coronavirus, s'ha hagut de buscar un espai alternatiu per poder fer la funció amb seguretat.

Amb la directora de teatre, nascuda i viscuda a Sant Cugat, **NacióSantCugat** parla sobre la seva trajectòria professional, de la situació actual del sector cultural a la ciutat i de l'impacte que està deixant enrere la crisi sanitària i les conseqüències que se'n poden derivar.

- Enguany se celebren 20 anys de *Pedra i Sang*, un aniversari especial que teníeu previst rematar amb una festa grossa però que la pandèmia ha obligat a suspendre.
- Sí, teníem preparades diverses activitats que finalitzaven amb la representació de l'obra per

aquest 22 de desembre (<https://tasantcugat.cat/programacio/espectacle/pedra-i-sang-1>) . Estava previst una renovació del vestuari, s'havia parlat amb la parròquia per celebrar l'obra a l'interior de l'església, fer l'edició del llibre... Fins i tot, hi havia la voluntat de participar en la cavalcada de Reis; però la pandèmia ens ha forçat a fer marxa enrere.

[noticia]4582[/noticia]

De tota manera, a tot això no hi renunciem. Aquest any, la lectura dramatitzada la publicitem com el primer acte d'un ventall d'actes que acabaran l'any vinent amb les funcions regulars al Monestir. La idea és anar fent activitats relacionades amb *Pedra i Sang* durant tot l'any, sempre i quan la crisi sanitària ens ho permeti.

- Quina valoració en fa d'aquests 20 anys de representacions?

- Doncs que ha estat una trajectòria d'èxit brutal que gaudeix cada vegada de més públic. L'any passat vam arribar a fer deu funcions perquè no donàvem l'abast amb les previstes inicialment. És increïble que un espectacle completament arrelat dins de la tradició santcugatena aconseguís arribar cada edició a gent més enllà del poble, de la comarca o d'altres indrets del país. I és que, malgrat que l'espai on ho fem és petit i limita molt la quantitat d'assistents per funció, l'obra té aquest encant especial: per Nadal i en el mateix lloc on van succeir els fets.

- Li agradaria que alguna vegada es pogués celebrar *Pedra i Sang* a la nau central del Monestir?

- A la nau central o en algun altre punt del recinte. Però el principal problema rau en el fet que no és una obra religiosa com el *Cant de la Sibila*, sinó que és popular. Un espectacle que introdueix escenes dramàtiques i còmiques barrejades amb l'actualitat; i és clar, això al clero no agrada massa. Sobretot perquè, tal com està plantejada l'obra, els monjos representen una mica el poder mentre que el poble fa la funció de contrapoder; podent-se arribar a pensar que surten malparats.

Que ningú esperi veure una alternativa nova de Pedra i Sang, sinó una lectura que conservarà l'essència i esperit de l'obra amb algunes pinzellades actuades

Ara bé, considero que la comicitat dels monjos és bastant blanca. És més, tots aquells personatges reals com ara l'Abat Biure, Berenguer de Saltells o el rei han estat sempre tractats amb molt de respecte.

- Però tornant a l'aspecte de l'ubicació, val a dir que la Sala Capitular, on s'ha estat representant fins ara, també té certa màgia.

- Sí, l'únic problema és que és molt petita. Malgrat tot, ha servit per aprendre a fer de la necessitat, virtut. Plantejar-te com fer cabre quaranta persones, com col·locar els actors, com entren, com surten? I aquest aspecte de proximitat, amb els actors situats literalment a centímetres del públic podent-te arribar a acariciar amb la roba... És únic.

Enguany, el 20è aniversari de Pedra i Sang se celebrarà en format de lectura dramatitzada arran de la pandèmia Foto: Roger Navarro

I aquest espai petit tan especial, fa que enmig d'una pandèmia no puguem fer la funció allà. L'elevat nombre de gent en una àrea tancada i amb cors musicals, considerats un dels col·lectius amb més risc de contagi?

- I finalment serà el Teatre-Auditori qui aculli el 20è aniversari de l'obra.

- Sí, però aquesta edició serà en lectura dramatitzada, sense actuació. A més, el cor sencer quedarà substituït per quatre úniques veus de solistes. Enguany, més que anar a veure un espectacle serà una mostra de suport a l'espectacle. Que ningú esperi veure una alternativa nova de *Pedra i Sang*, sinó una lectura que conservarà l'essència i esperit de l'obra amb algunes pinzellades actuades. Això sí, hi haurà un disseny de llums i un ciclorama que acompanyaran la lectura amb diverses projeccions de les escenes. Aquesta vegada, aquells que vinguin es trobaran amb la música i el text en estat pur.

- En alguna ocasió havia arribat a dir que el Teatre-Auditori no ha acabat d'acomplir les expectatives de convertir-se en un espai que doni cabuda a les entitats i artistes santcugatencs.

- Jo mateixa ho he patit. Sóc directora professional i vaig deixar de dirigir a aquest espai amb l'entrada de Pep Tugues. Després del dia de la inauguració amb *Històries de Sant Cugat*, fins ara, mai havia tornat a posar els peus en aquest espai. És un tema molt complex i sobre com a certes persones se'ns posa una creu. Jo el que vull ara és fer constar que estic molt agraïda a l'Ajuntament i al Teatre-Auditori per haver-me obert les portes i donar-me l'oportunitat de tornar a dirigir en aquesta sala de casa nostra després de tants anys.

- Per tant considera que amb el nou govern això pot estar canviant?

- Penso que el nou equip de govern anirà per aquí. No s'ha d'obviar tampoc que es tracta d'un espai molt gran i que costa molt de mantenir. Amb aquests grans edificis, el problema no és tenir-lo, sinó conservar-lo i fer-lo viable. Es va voler fer un mix entre teatre i auditori i no ha acabat de ser idoni per cap de les dues. En aquest sentit, considero que el teatre de la Unió seria millor per simplement per una qüestió de dimensions; el cost no seria tan elevat. Què tot això val diners? Doncs evidentment. Cal insistir en el fet que la cultura és una inversió per a la societat, mai una despesa.

*Jo sóc més de cap de ratolí que de cua de lleó;
m'agrada fer les coses a la meua manera i
aconseguir adaptar els espectacles al lloc, no a
l'inrevés*

**- Com analitza les darreres notícies respecte a la Unió
(<https://www.naciodigital.cat/santcugat/noticia/4178/junta-unio-acusa-ajuntament-deixar-los-entre-espasa-paret-es-volen- quedar-amb-propietat>) ?**

- Jo ara ja no formo part de la Junta del Teatre, però penso que entre uns i altres s'han de deixar de tonteries i tirar l'equipament endavant per obrir-lo d'una vegada. El que no pot ser és que tinguem un espai acabat i que encara estigui tancat. És completament inviable. Els artistes sempre xoquem amb la burocràcia i crec que l'Ajuntament hauria de deixar-se de legalismes. Per un simple sentit d'agilització, reclamo que ens deixin la gestió d'aquests espais als artistes i no a personatges de despatx que no coneixen exactament la realitat del sector.

Com dic, tinc esperances amb la Unió, però cal que obri malgrat que no estigui del tot acabat. No cal que sigui el millor espai possible des del minut u. El Teatre Nacional de Catalunya es va inaugurar a la sala Tallers d'Escenografia, no amb la Sala Gran. Deixeu-nos entrar i ja ens apanyarem.

- Sempre ha explicat que ha tingut una connexió especial amb el Monestir. A què creu que es deu?

- És curiós això que et diré, però crec que sóc la directora de teatre que menys obres ha fet en un teatre i més obres en espais singulars. Per exemple, l'obra de *Maragall a casa*, la fem en el menjador de l'antiga casa del poeta Joan Maragall a Barcelona. Respecte al Monestir, penso que és l'epicentre; un espai que me'l conec molt bé. Les pedres imprimeixen caràcter i sempre he acabat anant a parar a allà. Lectures a la fresca, espectacles poètics a la Sala Capitular, actuacions als castanyers, a la Creu del Terme per la Festa de Tardor?

La directora reivindica la gestió dels equipaments culturals pels propis artistes Foto: Roger Navarro

També pot ser que, per circumstàncies, aquesta falta de trepitjar teatres, el Monestir m'hagi servit com una mena de recurs per poder fer coses lliurement. Quelcom que no acostuma a passar quan treballes per a algú. Jo sóc més de cap de ratolí que de cua de lleó; m'agrada fer les coses a la meua manera i aconseguir adaptar els espectacles al lloc, no a l'inrevés.

- Vostè va néixer a Sant Cugat l'any 1952, com ha canviat la ciutat des d'aleshores?

- Sant Cugat ha viscut una transformació radical. Quan vaig néixer això era un poble de pagesos amb prou feines set mil habitants. Els que hem nascut realment a Sant Cugat som una *rara avis*. També val a dir que és una ciutat residencial molt agradable; però sí que he notat com últimament han començat a venir onades de gent benestant d'un nivell molt alt sense mostrar el més mínim interès per descobrir les arrels profundes de la ciutat. Vaja, que no saben ni qui és l'alcaldeessa ni mostren ganes per conèixer la cultura local del lloc on viuen.

Sant Cugat és la ciutat amb més metres quadrats d'intel·lectuals, artistes i actors de tot Catalunya

Així doncs, em sento còmode a mitges. És una ciutat amb moltes qualitats i que estimo molt i per això de vegades puc arribar a ser molt crítica. En aquest sentit penso que Sant Cugat va perdre una oportunitat única d'esdevenir una ciutat universitària durant els anys 60 i 70, quan la Casa de Cultura acollia les classes de Magisteri de la facultat de la Universitat Autònoma. En l'època de Ferrater vam perdre un gran moviment cultural que hagués fet del municipi una ciutat molt més

interessant. Sempre he dit que Sant Cugat és la ciutat amb més metres quadrats d'intel·lectuals, artistes i actors de tot Catalunya.

- Com ha afectat la pandèmia al sector cultural?

- Ha estat un desastre total. És un sector que ja es mou habitualment en la precarietat més absoluta i si a sobre li sumes l'impacte de la pandèmia? Això passarà una factura important. A més, també s'ha carregat la creació d'un públic que també ha costat molts anys de construir i d'habituar al teatre. Ara la gent té por, s'han trencat tots els sistemes d'abonament, de continuïtat? Penso que la crisi deixarà enrere un renovament generacional i molta gent ens quedarem pel camí. El coronavirus ha estat una desgràcia per un món que ja s'estava aguantant amb fils.